

L'ESTAT HA DE PAGAR LA RUÏNA DE LA RIBERA

Alzira: no als embargaments

El fiscal especial del sumari de Tous, en les conclusions provisionals, condemna l'estat a indemnitzar les nombroses víctimes de la «pantanada». Dies abans, Alzira vivia una resposta enèrgica contra l'avís del primer embargament.

Ismael López

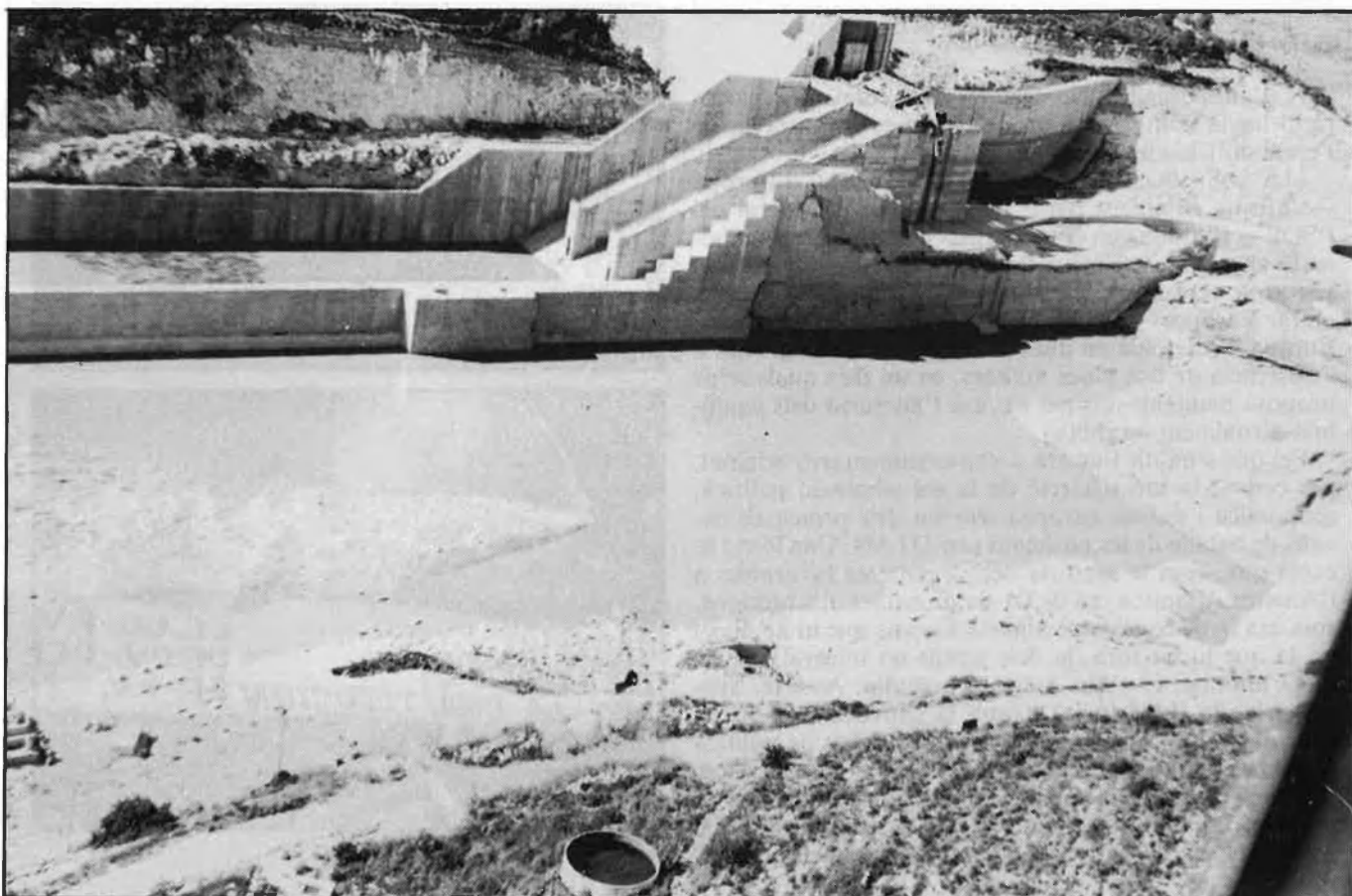
JORDI VICENT

La tercera setmana de gener la notícia corre de boca en boca per tot Alzira i la Ribera, la comarca inundada per la tràgica «pantanada» de Tous: ha arribat el primer embargament. En efecte, procedent del Jutjat núm. 23 de Madrid, ja ha arribat a mans d'un veí d'Alzira, d'un damnificat, una ràpida ordre de desnonament. El seu valor: 850.000 ptes. El dia i l'hora per a dur-lo a terme: dilluns, 20 de gener, a les 11 en punt del matí.

Era, potser, el pròleg d'una llarga cadena d'embargaments. Immediatament, les dues associacions alzirenques de damnificats, AFIVA i APEMEDA, decideixen donar una resposta. Una resposta que, d'alguna mane-

ra, Xavier Sierra —cap visible d'AFIVA— ja havia avançat en unes declaracions a aquest setmanari: «Les coses es van fer malament des del principi, per tant, mentre no es celebre el juí, nosaltres no pagarem». Una resposta que en un full profusament repartit per tot el poble alertava: «¡Damnificat, ens embarguen!». I convocava: «Atur general de totes les empreses i els comerços per a dilluns, dia 20 de gener... i concentració a la porta del jutjat a les 11 del matí».

Durant les primeres hores, el comerç comença a tancar-se a poc a poc, a entrar en un silenci laboral tens. A l'hora convinguda són més de set-cents els veïns que s'han concentrat davant del jutjat. Després de dialogar amb el jutge titular d'instrucció d'Alzira, permeable a les demandes dels presents, s'aconsegueix un pri-

mer èxit: l'embargament, de moment, no es du a terme.

Tanmateix, els ànims continuen crispats i a migdia, després d'una breu manifestació, un nombrós grup de damnificats decideix tancar-se al recinte municipal per tal de fer més potent la seua protesta i a fi de respondre, «des de l'ajuntament que nosaltres vam elegir, encara que sembla que ja no se'n recorde», la greu situació de precedent creada arran de l'embargament pretès i de diversos requeriments judicials, a fi de fer efectives immediatament amortitzacions de préstecs de crèdit oficial que no s'havien pogut satisfer el dia del venciment.

Durant tota la vesprada, el nombre dels tancats va augmentant, alhora que reclamen la presència de l'alcalde i exigeixen a la corporació municipal d'Alzira que «sol·licite del govern central la paralització de tota amenaça o intent d'embargament», fins que el jutge de Tous tinga un veredict. Però, encara que Francisco Blasco, alcalde d'Alzira i vicepresident de la Diputació provincial, hagués permès que durant el matí se li entregàs un escrit, no va tornar a fer-se visible en tot el dia. En comptes d'això, una trentena de policies nacionals arribaven expressament des de València, per tal d'«evitar la insurrecció i l'atropellament» de la Casa consistorial.

L'endemà, la comissió de govern de l'ajuntament riberenc llançava greus i dures acusacions contra els convocants: «Ahir es va produir una manifestació no autoritzada, és a dir, il·legal, ja que en la Delegació del govern, que era la que havia de saber-ho i autoritzar-la, no se'n tenia notícia, ni s'havia notificat res a l'ajuntament. Aquesta corporació —continua dient l'acord municipal— resalta l'impressionant cinisme de què s'ha fet ostentació i la falsedat de les manifestacions dels responsables, que no han volgut reconèixer la seua responsabilitat i han pretès covardament eludir el seu protagonisme i responsabilitzar la massa anònima dels fets, de les il·legalitats i de l'assalt a l'ajuntament».

Dimecres 22, les juntes directives d'AFIVA i APEMEDA rebutjaven el text de la corporació, manifestant, entre altres aspectes, que la petició a la delegació del govern era un «pur tràmit administratiu», ja que «en el cas contrari, això seria traslladar-nos a l'època de la dictadura». I posant de manifest que l'alcalde Blasco s'havia negat a rebre cinc persones dos dies abans de la vaga, «malgrat la urgèn-

cia del tema: l'embargament d'un damnificat».

En qualsevol cas, l'Ajuntament d'Alzira (l'última comissió de govern del qual reiterava solemnement «el propòsit, avalat pel treball, de defensar, dins la llei, qualsevol ciutadà alzirenc fins al límit de les competències municipals») sembla prescindir conscientment de tots aquests colps de pit reivindicatius. Aquesta n'és la mostra més significativa, clara i directa: fins dos anys després de la «pantanada» el consistori alzirenc no va crear una

tat dels dos enginyers encartats —Salvador Madrigal, autor del projecte, i Jesús González Marín, enginyer tècnic—, responsables del funcionament de la presa durant el seu trencament, tots dos en llibertat provisional.

Però el nucli més important de la notícia era que el fiscal especial els demanava, i per extensió —com a responsable civil subsidiari— a l'estat, una quantitat superior als quaranta mil milions de pessetes com a còmput de les indemnitzacions totals, per les

A l'esquerra, dalt, local d'AFIVA i APEMEDA, a Alzira. Baix, la presa de Tous, després de la pantanada. A la dreta, Xavier Sierra.

Comissió de Seguiment de les Riudes. Malgrat que el 10 d'octubre de 1985 i, novament, el 29 de novembre del mateix any, fou reclamada perquè es reunís, no sols no va arribar a fer-ho, sinó que va acabar dissolent-se el 20 de desembre passat... sense haver-se reunit ni una volta. I amb un «deplorable informe» ofert pels seus funcionaris, del qual es deduïa que «no era possible donar-ne comptes».

Un nefast balanç, «per defensar qualsevol alzirenc», que és acompanyat paral·lelament per la comissió de seguiment de les Corts valencianes: creada el 18 de novembre de 1983 —a l'any de les inundacions— només s'ha reunit en tres ocasions. ¿Resultats?...

Fruit de l'atur general o no, dijous 23 de gener una feliç notícia arribava a Alzira: José Luis Pérez Hernández, president de la Sala Tercera de l'Audiència Provincial de València, donava compte que el ministeri fiscal li havia ofert aquesta important comunicació: Gonzalo López Ebri, fiscal especial de la causa seguida per concloure i determinar les presumptes responsabilitats que es desprenen de la fractura de la presa de Tous, reconeixia —malgrat la provisionalitat de les seues qualificacions— la culpabili-

múltiples pèrdues produïdes per la gran inundació. Finalment, la notícia se centrava en el fet que, per tal de concloure les qualificacions provisionals, Gonzalo López Ebri reclamava també del: acusats tres milions de pessetes amb destinació a cada un dels hereus de les —ja avaluades oficialment— nou víctimes «de Tous».

Els tràmits continuaran ara establint-ne la qualificació dels danys per part d'AFIVA i APEMEDA —com a acusació particular—, per part de les defenses, de l'advocat de l'estat i del jutge Pérez Hernández, representant de la justícia per al sumari de Tous.

La resposta fiscal ha estat ben acoïllida a Alzira: «Opinem favorablement. Sí, podem estar-ne contents», deia Xavier Sierra i AFIVA, per als quals «la vaga va tenir alguna cosa a veure».

Un jutge a celebrar probablement al maig i que ha posat en marxa l'esperança i el cor de moltes famílies. Un sumari pera a una comarca on la gent mor encara de la tristesa i de la memòria, i on ha augmentat l'índex de suïcidis. «Tous ha de pagar, Alzira ha de guanyar». Podria ser una pintada. □